



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: JUDr. Mgr. J. G.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem se sídlem Vodičkova 709/33, 110 00 Praha 1, proti **žalované: Policii České republiky, řediteli Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje**, se sídlem Lidické náměstí 9, 401 79 Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21.8.2013, č.j. KRPU-136688-5/ČJ-2013-0400KR-PK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalované Policie České republiky, ředitele Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje ve věcech služebního poměru ze dne 21.8.2013, č.j. KRPU-136688-5/ČJ-2013-0400KR-PK, a rozhodnutí Policie České republiky, náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje pro ekonomiku ve věcech služebního poměru, ze dne 17.5.2013, č.j. KRPU-192539-17/ČJ-2012-0400VO, se **pro nezákonnost zruší** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 21.366,60 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, ředitele Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje ve věcech služebního poměru, ze dne 21.8.2013, č.j. KRPU-136688-5/ČJ-2013-0400KR-PK, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje pro ekonomiku ve věcech

služebního poměru (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 17.5.2013, č.j. KRPU-192539-17/ČJ-2012-0400VO, jímž správní orgán I. stupně rozhodnul tak, že žalobci neposkytnul náhradu škody za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě podle ust. § 103 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“), neboť jeho služební poměr neskončil propuštěním v důsledku služebního úrazu či nemoci z povolání podle ust. § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru, jak tento zákon předpokládá.

Žalobce v žalobě uvedl, že dne 23.12.2010 utrpěl služební úraz pádem na záda na zledovatělé neudržované ploše areálu Školního policejního střediska Teplice. Za tento úraz mu byla přiznána náhrada za bolestné ve výši 2.400,- Kč. Dne 19.1.2012 mu byl doručen posudek Lékařské komise zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra, Oblastního zdravotnického zařízení Ústí nad Labem, jímž bylo stanoveno, že není zdravotně způsobilým k dalšímu výkonu služby v bezpečnostním sboru. V posudku bylo rovněž konstatováno, že jeho onemocnění není v souvislosti s výkonem služby v bezpečnostním sboru.

Žalobce namítl, že uvedený posudek je neplatný, neboť byl vydán k tomu nepřislušným orgánem. Dle ust. § 12 nařízení Ministerstva vnitra č. 48/2007, o péči o zdraví příslušníků a zaměstnanců Policie České republiky, Hasičského záchranného sboru České republiky a zaměstnanců Ministerstva vnitra, totiž lékařskou posudkovou činnost příslušníků bezpečnostních sborů vykonávají ve smyslu zákona č. 373/2011 Sb., o specifických zdravotnických službách (dále jen „zákon o specifických zdravotních službách“, jehož součástí je i právní úprava posuzování zdravotní způsobilosti zaměstnanců k práci či k výkonu služby na základě pracovnělékařských prohlídek), příslušní lékaři rezortního zdravotnického zařízení, kteří využívají lékařských komisí jako svých poradních orgánů, jak ostatně vyplývá z díkce čl. 14 nařízení. Pokud byl proto zdravotní posudek vydán toliko poradním orgánem lékařů, je nutné jej považovat za v rozporu s právní úpravou. Uvedený posudek lze navíc považovat za vadný i z dalších důvodů. V rozporu s vyhláškou č. 393/2006 Sb., o zdravotní způsobilosti, zejména obsahuje údaj o souvislosti diagnózy žalobce s výkonem služby, ačkoliv uvádění této informace vyhláška nestanoví. Ust. § 4 odst. 1 citované vyhlášky totiž vymezuje, že mimořádná prohlídka, kterou žalobce absolvoval, je určena toliko ke stanovení způsobilosti příslušníka k výkonu služebního místa nebo k výkonu služby v bezpečnostním sboru, nikoliv ke zjištění příčinné souvislosti služebního úrazu a vzniklé újmy na zdraví. Posouzení toho, zda příslušníku v rámci výkonu služby vznikla újma a zda za ni bezpečnostní sbor odpovídá, je výlučně v pravomoci služebního funkcionáře.

Proti uvedenému zdravotnímu posudku podal žalobce návrh na přezkoumání. Rozhodnutím ředitelky Odboru zdravotnického zabezpečení Ministerstva vnitra ze dne 21.5.2012 však byl jeho návrh zamítnut. Ředitelka odboru taktéž dovodila, že stav žalobce není v příčinné souvislosti s výkonem služby, tj. úrazem ze dne 23.12.2010, neboť dle jejího odborného názoru je současné onemocnění jeho páteře výsledkem chronických degenerativních změn přítomných již před posuzovaným úrazem a nemá s ním tak ani časovou ani příčinnou souvislost.

Rozhodnutím ředitele Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje ve věcech služebního poměru ze dne 22.6.2012 byl žalobce propuštěn ze služebního poměru dle ust. § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru, přičemž v odůvodnění tohoto rozhodnutí bylo uvedeno, že jeho onemocnění není v souvislosti s výkonem služby.

Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal, jeho odvolání však bylo zamítnuto rozhodnutím policejního prezidenta. Následně žalobce dle ust. § 103 zákona o služebním poměru požádal o poskytnutí náhrady škody za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě, jež bylo správním orgánem I. stupně zamítnuto s odůvodněním, že služební poměr neskončil propuštěním podle ust. § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru v důsledku služebního úrazu či nemoci z povolání, ale toliko s ohledem na dlouhodobé pozbytí zdravotní způsobilosti k výkonu služby, jak stanovil shora uvedený zdravotní posudek.

Žalobce závěry tohoto posudku vyvracel prostřednictvím předkládaného posudku Děkanátu Lékařské fakulty Univerzity Palackého v Olomouci ze dne 31.7.2012 a dále četnou judikaturou soudů, které uvádějí, že příčinnou souvislost mezi pracovním úrazem a onemocněním nelze vyloučit pro zdravotní predispozici, jestliže pracovní úraz nemoc vyvolal nebo byl alespoň jednou z jejích příčin. Správní orgán I. stupně se však rozporem obou posudků ani namítanými judikaturními rozhodnutími nezabýval, a to s odůvodněním, že je vázán „rozhodnutím“ o zdravotní způsobilosti a dále pravomocným rozhodnutím ve věci propuštění žalobce ze služebního poměru, jež stanovilo, že zdravotní důvody nemají souvislost se služebním úrazem, který žalobce utrpěl. K tomu žalobce namítnul, že posouzení otázky, zda příslušníku vznikla újma a kdo za ni odpovídá, je výlučně v pravomoci správního orgánu I. stupně v samostatném řízení o náhradě škody za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě, neboť pro rozhodnutí o propuštění ze zdravotních důvodů je zcela irelevantní, zda byly zapříčiněny služebním úrazem, potažmo nemocí z povolání, či nikoliv. Učiněný závěr v rozhodnutí o propuštění, že k němu nedošlo v souvislosti se služebním úrazem, je tudíž zavádějící. Obdobně ani zdravotní posudek není závazným rozhodnutím, jímž by byl správní orgán dle ust. § 180 odst. 5 zákona o služebním poměru vázán.

Proti zamítavému rozhodnutí o nepřiznání náhrady škody za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě se žalobce odvolal, jeho odvolání však bylo zamítnuto napadeným rozhodnutím. V tomto rozhodnutí žalovaná toliko převzala argumentaci správního orgánu I. stupně a taktéž dovodila, že jí nepřísluší hodnotit a posuzovat závěry lékařského posudku. Žalobce opětovně namítal nesprávnost závěrů o tom, že je posuzovaný posudek správním rozhodnutím – v tomto smyslu předložil např. nález rozšířeného pléna Ústavního soudu ze dne 23.9.2008, sp.zn. Pl. ÚS 11/08, dle něhož lékař zdravotní preventivní péče nevystupuje jako osoba, které bylo zákonem svěřeno rozhodování o právech a povinnostech v oblasti veřejné správy. Aplikaci uvedeného nálezu však žalovaná odmítla s odůvodněním, že stěžovatel neměl v tehdejší řízení úspěch. Stejně tak žalovaná dezinterpretovala citaci z práce P. Tomka – „Zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů s komentářem“, ve kterém autor dovozoval, že posudek o zdravotní způsobilosti musí být pravomocný ve smyslu další nepřezkoumatelnosti – i tento fakt dle žalované svědčí o závěru, že zdravotní posudek je správním rozhodnutím. Pakliže tedy žalobce v řízení o přiznání náhrady škody za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě předložil vlastní zdravotní posudek až poté, kdy již o jeho zdravotním stavu bylo „pravomocně rozhodnuto“, je tento důkaz opožděný a proto i irelevantní. S tímto závěrem ale žalobce nesouhlasí, když uvádí, že správní orgán I. stupně se měl rozpory obou zdravotních posudků zabývat sám.

Závěrem žalobce poukázal i na vadu řízení spočívající ve skutečnosti, že mu žalovaná neumožnila využít práva vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu

jejich zjištění, popřípadě navrhnout jejich doplnění ve smyslu ust. § 174 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru. Z uvedených důvodů proto žalobce navrhnul, aby soud napadené rozhodnutí žalované a správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že nárok příslušníka na náhradu škody vzniká toliko za splnění podmínky dlouhodobého pozbytí zdravotní způsobilosti k výkonu služby v důsledku služebního úrazu nebo nemoci z povolání, pro které byl příslušník propuštěn ze služebního poměru, přičemž v jiném zaměstnání dosahuje nižšího výdělku, než byl jeho průměrný služební příjem před vznikem škody. Žalobce se v žalobě, ale i v řízení o poskytnutí náhrady škody za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě, stále snaží rozdělit jednotlivá řízení na samostatné celky, aniž by si uvědomoval jejich vzájemnou souvislost a provázanost. Žalobce byl v samostatném řízení propuštěn ze služebního poměru ze zdravotních důvodů na základě zamítavého rozhodnutí o odvolání, v němž policejní prezident mimo jiné dovodil, že prvostupňový orgán není oprávněn přezkoumávat nebo měnit postup a rozhodnutí zdravotnického zařízení, a to ani z části, neboť se jedná o posudek vydaný v jiném řízení a jiným orgánem, který je pro něj závazný. Uvedený posudek lékařské komise zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra, Oblastního zdravotnického zařízení Ústí nad Labem ze dne 19.1.2012 byl vydán řádným postupem a k tomu zmocněným poskytovatelem pracovnělékařských služeb ve smyslu ust. § 69 odst. 5 zákona o specifických zdravotních službách a zdravotnické zařízení v něm dospělo k závěru, že stav žalobce nemá příčinnou ani časovou souvislost s úrazem, který dne 23.12.2010 utrpěl.

Zdravotní posudek musí být pravomocný, aby tak bylo možno v řízení o propuštění postavit najisto, zda se příslušník ze služebního poměru propouští z důvodu pozbytí zdravotní způsobilosti v obecné rovině či z důvodu, že zdravotní způsobilost pozbyl v důsledku služebního úrazu nebo nemoci z povolání. Pokud žalobce namítá, že k vypracování posudku nebyla zmocněna lékařská komise, neboť ta slouží toliko jako poradní orgán, žalovaná podotýká, že předmětem jednání lékařské komise dne 19.1.2012 bylo přezkumné řízení ve smyslu shora uvedeného nařízení Ministerstva vnitra č. 48/2007. Tímto přezkumným řízením se podle čl. 23 nařízení provádí komplexní posouzení zdravotního stavu příslušníka, při němž se dle čl. 25 odst. 4 a čl. 26 nařízení stanovuje zdravotní klasifikace a zdravotní způsobilost k výkonu služebního místa, a dále i souvislost nemoci nebo následků úrazu s výkonem služby. Dle čl. 12 odst. 1 nařízení jsou přitom lékařské komise definovány nejen jako poradní orgány, ale i jako orgány lékařské posudkové služby. Posudek byl proto vydán k tomu příslušným orgánem a současně i stanoveným způsobem.

Žalovaná dále uvedla, že pokud byla lékařská komise nepochybně zmocněna k tomu, aby uzavřela, proč u příslušníka došlo ke ztrátě zdravotní způsobilosti a aby vymezila, co bylo její příčinnou, pak i služební funkcionář byl zmocněn k tomu, aby učinil závěr, zda příslušníka propouští ze služebního poměru jen z důvodu ztráty zdravotní způsobilosti nebo z důvodu ztráty zdravotní způsobilosti v důsledku služebního úrazu nebo nemoci z povolání. Se závěrem služebního funkcionáře v rozhodnutí o propuštění je pak spojeno i rozhodnutí o případném odškodnění za vzniklou újmu, v němž byl správní orgán I. stupně dle ust. § 180 odst. 5 zákona o služebním poměru vázán předchozím právním názorem o posouzení zdravotního stavu, jakožto prejudiciální otázkou. Žalovaná trvala na tom, že existuje-li pravomocné rozhodnutí týkající se pozbytí zdravotní způsobilosti žalobce k výkonu služby, stejně jako pravomocné rozhodnutí služebního funkcionáře ve věci propuštění žalobce ze služebního poměru s přesně vymezeným důvodem jeho propuštění, pak ani správní orgán

I. stupně nemohl v řízení ve věci náhrady škodu přezkoumávat, měnit tato rozhodnutí či si utvořit jiný právní názor. V opačném případě by totiž bylo zcela bezpředmětné, jak příslušný orgán rozhodne, neboť služební funkcionář by si mohl udělat úsudek o zdravotním stavu žalobce odlišný, bez ohledu na zdravotní posudek. Jednotlivé nároky na náhradu škody vymezené v ust. § 101 zákona o služebním poměru jsou zcela samostatnými právy, jejichž existence je na sobě natolik nezávislá, že jedno z těchto práv vzniknout může a jiné nikoliv. Pokud proto žalobce poukazuje na to, že mu bylo přiznáno právo na bolestné, zatímco právo na náhradu škody za ztrátu na výdělku nikoliv, je tomu proto, že pro něj nebyly splněny již shora uvedené předpoklady.

Taktéž tvrzení žalobce, že mu žalovaná neumožnila využít práva vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění a popřípadě navrhnout jejich doplnění, se z pohledu žalované jeví jako účelové. Žalobci bylo před vydáním jak prvoinstančního, tak i druhoinstančního rozhodnutí dáno písemné poučení ve smyslu ust. § 174 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru o možnosti uplatnění jeho práv v přiměřené době. Této možnosti však žalobce nikterak nevyužil a teprve v následných řízeních (o odvolání, o žalobě) započal zpochybňovat postupy a úvahy služebního funkcionáře. To je však zcela v rozporu se smyslem nalézacího řízení. Se všemi námitkami se přitom žalovaná v napadeném rozhodnutí vypořádala a rovněž skutkový stav věci byl dostatečně prokázán, tvrzení žalobce o rozporu rozhodnutí s právními předpisy je tak čistě účelové.

Žalovaná vzhledem k těmto okolnostem dospěla k závěru, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně i její rozhodnutí splňují zákonné předpoklady, a proto navrhla, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítnul.

Žalobce v replice k vyjádření žalované uvedl, že pokud jmenovaná tvrdí, že je třeba jednotlivá řízení posuzovat ve vzájemné souvislosti, pak je nutno poznamenat, že rozhodnutí v nich byla vydána v samostatných a tím pádem nezávislých řízeních. Opětovně zdůraznil, že posudky o jeho zdravotní způsobilosti nemají charakter správních rozhodnutí. Samotné rozhodnutí o jeho propuštění ze služebního poměru pak má význam toliko v tom smyslu, že je jím naplněn základní předpoklad pro vznik povinnosti poskytnout náhradu škody za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě. Není ale na druhou stranu možné dovodit, že by názor vyslovený nad zákonný rámec v rámci rozhodnutí o propuštění o nesouvislosti zdravotní způsobilosti žalobce s utrpeným služebním úrazem byl závazný i pro rozhodnutí správního orgánu I. stupně při rozhodování o náhradě škody za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě.

Ke stanovisku žalované ohledně postupu při zjišťování zdravotní způsobilosti zdravotní komisí a nikoliv lékařem pracovnílékařské služby žalobce uvedl, že citované nařízení Ministerstva vnitra č. 48/2007, podle něhož mělo být postupováno, je toliko interním předpisem v rezortu „vnitra“, jež nicméně není předpisem právním – mělo by tedy být postupováno dle zákona o specifických zdravotních službách, které vyžaduje přezkoumávání zdravotní způsobilosti poskytovatelem pracovnílékařských služeb. Za zcela chybný pak žalobce považuje názor žalované o aplikaci ust. § 180 odst. 5 služebního zákona o řešení tzv. prejudiciální otázky. Rozhodnutí o propuštění totiž není ani rozhodnutím o zdravotním stavu, ani rozhodnutím, jímž by se řešila zdravotní nezpůsobilost v souvislosti se služebním úrazem. Ostatně toto rozhodnutí ani podobný výrok neobsahuje. Současné také lékařský

posudek není rozhodnutím vydaným ve správním řízení či řízení ve věcech služebního poměru. Je toliko podkladem pro rozhodnutí služebního funkcionáře o propuštění ze služebního poměru a jedním z podkladů řízení o náhradě škody na zdraví.

K samotným posudkům pak žalobce uvedl, že předmětný úraz vznikl pádem na záda na zledovatělém povrchu a výhřezem meziobratlové ploténky, v důsledku kterého se žalobce léčil a byla mu i poskytnuta náhrada za bolestné. V rámci rozhodování o propuštění je však náhle lékařskými orgány tvrzeno, že posuzovaný úraz svým mechanismem nemohl jmenovaný výhřez meziobratlové ploténky způsobit, což je závěr zcela nelogický. Závěrem žalobce k námitce žalované, že mu řádně umožnila uplatnění jeho práv vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí ve smyslu ust. § 174 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru uvedl, že povinností odvolacího orgánu je po soustředění veškerých podkladů vyzvat účastníka k seznámení se spisem. To však žalovaná neučinila s odvoláním, že v řízení neopatřovala další důkazy, se kterými by bylo nutné žalobce seznámit. Uvedené tvrzení však není pravdivé, neboť si v rámci řízení obstaral stanovisko správního orgánu I. stupně v souvislosti s postoupením věci k odvolání. Z uvedených důvodů žalobce setrval na podané žalobě.

Při jednání před soudem žalobce setrval na podané žalobě. Dle jeho názoru byla podána důvodně a žalobci proto svědčí poskytnutí náhrady škody za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě.

Žalovaná při jednání navrhla, aby soud návrhu žalobce nevyhověl. Trvala na tom, že zdravotní stav žalobce byl pravomocně zjištěn již v řízení o jeho propuštění ze služebního poměru, v následném řízení o poskytnutí náhrady škody proto musela z pravomocného rozhodnutí o propuštění vycházet.

V konečném návrhu žalobce navrhnul, aby soud žalobě vyhověl, přičemž především poukázal na to, že se žalovaná řádně nevypořádala s jeho námitkou, že úraz, který utrpěl, má povahu služebního, neumožnila mu toto jeho tvrzení prokázat a rovněž žalobce neseznámila s kompletními podkladovými materiály. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby, neboť jejím postupem nedošlo k porušení žádného právního předpisu a věc byla posouzena správně, když rozhodnutí o zdravotní způsobilosti i rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru jsou pravomocná, a nebylo možné je zvrátit žádnými opravnými prostředky. Nadto zdravotní změny, jež u žalobce nastaly, se služebním úrazem nesouvisí.

Soud v souladu s ust. § 52 s.ř.s. provedl dokazování listinami předloženými žalobcem – osvědčením o fyzické způsobilosti ze dne 26.6.2008 a lékařskými posudky o zdravotní způsobilosti ze dne 18.6.2010 a 10.11.2010, jež mají dle žalobce prokazovat, že jeho zdravotní stav před úrazem byl zcela odlišný, než po úrazu. Tato skutečnost však dle něj nekoresponduje se závěrem o jeho zdravotní nezpůsobilosti, jež nemá mít s úrazem žádnou časovou ani příčinnou souvislost. Dále žalobce z procesní opatrnosti navrhnul, aby soud nechal vypracovat revizní znalecký posudek, jímž by byl jeho zdravotní stav spolehlivě zjištěn.

Napadené rozhodnutí žalované i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady

vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle ust. § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po zhodnocení skutkové a právní stránky věci dospěl soud na základě spisu předloženého žalovanou k závěru, že žaloba je důvodná.

Ze správního spisu postoupeného žalovanou soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Rozhodnutím ředitelky Odboru zdravotnického zabezpečení Ministerstva vnitra ze dne 21.5.2012 bylo zamítnuto odvolání žalobce proti lékařskému posudku vydanému Lékařskou komisí Oblastního zdravotnického zařízení Ústí nad Labem ze dne 19.1.2012, v němž se ředitelka odboru ztotožnila se závěry uvedenými v citovaném posudku, že zdravotní stav žalobce není v příčinné souvislosti s výkonem služby, tj. služebním úrazem ze dne 23.12.2010. Dle podkladové zdravotnické dokumentace měl žalobce prvotní páteří potíže již v roce 1992, tedy v roce jeho nástupu k Policii České republiky, přičemž degenerativní změny na páteři lze u něj pozorovat již v roce 1995. Úrazový děj tak dle závěrů ředitelky nezapříčinil výhřez meziobratlové ploténky.

Na základě uvedených posudků byl žalobce rozhodnutím ředitele Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje ze dne 22.6.2012 propuštěn ze služebního poměru ve smyslu ust. § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru s odůvodněním, že není schopen výkonu služby s ohledem na zdravotní důvody, přičemž jeho onemocnění není v souvislosti s výkonem služby v bezpečnostním sboru. V souvislosti se svým propuštěním si proto žalobce nechal Děkanátem Lékařské fakulty Univerzity Palackého v Olomouci zpracovat revizní znalecký posudek ze dne 31.7.2012, ve kterém znalecký ústav dospěl k závěru, že utrpěný pracovní úraz žalobce měl být hlavní a rozhodující příčinou trvalé nezpůsobilosti k výkonu práce. Dne 19.7.2012 podal žalobce proti rozhodnutí o propuštění odvolání, jež však bylo rozhodnutím policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 18.10.2012 zamítnuto mimo jiné s odůvodněním, že prvoinstanční rozhodnutí vycházelo z rozhodnutí pracovnělékařského zařízení o zdravotním stavu žalobce, které není služební funkcionář oprávněn přezkoumávat.

Dne 20.3.2013 zahájil správní orgán I. stupně na základě žádosti žalobce řízení ve věci náhrady škody z titulu ztráty na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě a současně žalobci umožnil seznámit se s podklady rozhodnutí ve smyslu ust. § 174 zákona o služebním poměru. Rozhodnutím ze dne 17.5.2013, č.j. KRPU-192539-17/ČJ-2012-0400VO, správní orgán I. stupně žádost žalobce zamítnul, přičemž v odůvodnění konstatoval, že podkladem pro jeho závěry bylo zejména rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru, v němž služební funkcionář uvedl, že služební poměr neskončil v důsledku služebního úrazu či nemoci z povolání, nýbrž toliko z důvodu dlouhodobého pozbytí zdravotní způsobilosti k výkonu služby podle lékařského posudku poskytovatele pracovnělékařských služeb. K námitce žalobce, že posouzení vzniku újmy a odpovědnosti za ni je výlučně v pravomoci služebního funkcionáře, konstatoval, že služební funkcionář není

oprávněně přezkoumávat nebo měnit postup a rozhodnutí příslušného zdravotnického zařízení. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, jež bylo se zamítavým stanoviskem o nevyhovění změny či zrušení ve smyslu ust. § 190 odst. 5 zákona o služebním poměru předloženo žalované. Ta si v rámci přezkoumání prvoinstančního rozhodnutí vyžádala stanovisko senátu poradní komise ředitele Krajského ředitelství a následně dne 21.8.2013 rozhodla napadeným rozhodnutím tak, jak je uvedeno shora.

Soud se nejprve zabýval procesní námitkou žalobce, že v řízení o odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí mu žalovaná v rozporu s ust. § 174 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru neumožnila využít práva vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout jejich doplnění.

Ze správního spisu vyplynulo, že dne 20.3.2013 vyrozuměl správní orgán I. stupně žalobce o zahájení řízení o náhradě škody za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě. Současně s tím žalobce poučil o tom, že má možnost nahlédnout do spisu a navrhopat důkazy k prokázání dalších skutečností. Žalobce tohoto práva využil, se spisovým materiálem se seznámil, jiné procesní úkony však již nečinil. Soud dále konstatuje, že v odvolacím řízení již žalobce znovu dle ust. § 174 zákona o služebním poměru k seznámení se se spisem a vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům vyzván nebyl. Na stranu druhou je však nutné přihlédnout k tomu, že správní spis od poslední výzvy do napadeného rozhodnutí obsahuje toliko listiny, jež byly žalobci doručovány (a s jejichž obsahem se tedy měl nepochybně možnost se seznámit) a dále pak listiny toliko „technického“ charakteru nutného jen pro vedení řízení (včetně „interního“ stanoviska poradního orgánu ředitele Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje). Za této situace tudíž není možné nevyrozumění žalobce, aby se znovu vyjádřil k podkladům pro rozhodnutí před vydáním napadeného rozhodnutí, považovat za porušení jeho práva na spravedlivý proces.

Tento závěr ostatně potvrzuje i např. Městský soud v Praze v obdobném rozsudku ze dne 19. 8. 2015, č. j. 11 A 64/2013-50 (dostupném též na www.nssoud.cz), jenž dovodil: „V projednávané věci nemohlo k porušení tohoto ustanovení dojít. Správní spis v této věci totiž neobsahuje nic jiného, než žádost podanou žalobcem a doklady jím předložené. Obsahuje tedy jen listiny, které jsou žalobci známy a k nimž se tedy měl možnost vyjádřit, považoval-li to za potřebné. Soudu ostatně není zřejmé, jaký účel by mělo žalobce vyzývat k tomu, aby se vyjádřil k vlastní žádosti, kterou sám žalobce vlastnoručně sepsal, a k důvodům, které sám správnímu orgánu předal. Ani v žalobě žalobce neuvádí, jaký by měl být smysl takového kroku a jaký měla vliv jím tvrzená vada řízení na výsledek řízení.“ S tímto názorem se soud ztotožnil, když ani v přezkoumávaném řízení či v žalobě žalobce neuvedl žádné relevantní důvody, pro které by dle jeho názoru mělo případné pochybení spočívající v nevyrozumění o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí mít vliv na napadené rozhodnutí. Soud proto v této námitce žalobci nevyhověl a zamítl ji jako nedůvodnou.

Dále se soud zabýval námitkou žalobce, jíž poukazoval na skutečnost, že zdravotní posudek vydaný poskytovatelem pracovnělékařských služeb není správním rozhodnutím, ale toliko podkladem pro rozhodnutí služebního funkcionáře o propuštění ze služebního poměru, případně jedním z podkladů řízení o náhradě škody na zdraví.

Dle ust. § 79 odst. 1 zákona o služebním poměru posuzuje zdravotní způsobilost příslušníka bezpečnostních sborů k výkonu služby poskytovatel pracovnělékařských služeb při

lékařských prohlídkách. Výsledkem zdravotního posouzení je vydání lékařského posudku. Proti lékařskému posudku o zdravotní způsobilosti může podat příslušník návrh na přezkoumání vedoucímu poskytovateli pracovnělékařských služeb, který posudek vydal. Právní úpravu posuzování zdravotní způsobilosti vymezuje zákon o specifických zdravotnických službách.

Dle ust. § 43 odst. 3 zákona o specifických zdravotnických službách musí být ze závěru lékařského posudku zřejmé, zda je posuzovaná osoba pro účel, pro který je posuzována, zdravotně způsobilá, zdravotně nezpůsobilá nebo zdravotně způsobilá s podmínkou, případně pozbyla dlouhodobě zdravotní způsobilost, anebo zda její zdravotní stav splňuje předpoklady nebo požadavky, ke kterým byla posuzována.

K právní povaze pracovnělékařských posudků se již vyslovily jak Nejvyšší správní soud, tak i Ústavní soud. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém rozsudku, ze dne 20. 9. 2007, č.j. 4 Ads 81/2005-125 (dostupném též na www.nssoud.cz), tak mimo jiné dospěl k závěru, že *„odborné vyjádření lékaře preventivní závodní péče samo o sobě vůbec neingeruje do práv a svobod zaměstnance, je [...] pouze dobrozdáním určeným zaměstnavateli; posudek není vydáván „správním orgánem při rozhodování o právech a povinnostech v oboru veřejné správy, nýbrž se jedná o „dobrozdání smluvního partnera zaměstnavatele poskytujícího závodní preventivní péči jemu i jeho zaměstnancům“.*

Uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu následně z hlediska ústavně zaručených základních práv a svobod přezkoumával i Ústavní soud. Ten v nálezu ze dne 23. 9. 2008, sp.zn. Pl. ÚS 11/08, uvedl, že *„posudek vydaný zařízením závodní preventivní péče o způsobilosti k práci určitého zaměstnance není aktem vrchnostenského orgánu nadaného právem rozhodovat o právech a povinnostech, ale jde o odborné stanovisko lékaře, který zákonem předvídaným a vyžadovaným způsobem poskytuje součinnost zaměstnavateli. Ten je pak teprve tím, kdo na podkladě zjištění a závěrů lékaře činí konkrétní úkony v rámci pracovněprávního vztahu, kterými zasahuje právní sféru zaměstnance. Podle názoru Ústavního soudu je posudek o zdravotním stavu souhrnem medicínských či biofyzikálních zjištění, k nimž dospěje posuzující lékař použitím exaktních přírodovědeckých metod. Tato činnost nemá nic společného s výkladem obecné právní normy a její následnou aplikací na zjištěný faktický stav. [...] O zdravotním stavu se nerozhoduje, ten se zjišťuje. Navíc zdravotní stav je nepochybně veličinou proměnnou. Tentýž závěr platí ohledně povahy přezkumu lékařského posudku. Ani tento přezkumný akt nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje práva či povinnosti ve smyslu § 65 odst. 1 soudního řádu správního. Ostatně tento přezkum se omezuje pouze na otázku správnosti, neboť jeho výsledkem může být buď potvrzení vydaného posudku, nebo jeho zrušení, nikoliv však jeho změna. Listinou garantované právo na soudní ochranu Ústavní soud vykládá materiálně, tedy v tom smyslu, že záleží na faktickém naplnění jeho obsahu, a je vedlejší, zda reálně je ochrana poskytována soudy na úseku soudnictví občanskoprávního či správního. Dobrodiní soudního přezkumu musí být nicméně zachováno. Jinými slovy, správnou cestou k obraně práv zaměstnance v případech obdobných posuzovanému je žaloba na neplatnost úkonu zaměstnavatele opírajícího se o posudek o zdravotní způsobilosti.“*

Z uvedeného vyplývá, že závěr správního orgánu I. stupně i žalované o tom, že posudek o zdravotním stavu je nutno považovat za pravomocné správní rozhodnutí, jímž je služební funkcionář vázán, je nesprávný. Uvedený posudek lékařské komise Oblastního

zdravotnického zařízení Ústí nad Labem ze dne 19.1.2012 i rozhodnutí ředitelky Odboru zdravotnického zabezpečení Ministerstva vnitra ze dne 21.5.2012, která tento posudek přezkoumávala, tak bylo nutno považovat sice za relevantní podklad rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru, potažmo podklad rozhodnutí o náhradě škody za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě, nikoliv však za správní rozhodnutí, jehož závěry by pro žalovanou (pro správní orgán I. stupně) byly závaznými podle ust. § 180 odst. 5 zákona o služebním poměru. Správní orgán I. stupně i žalovaná tudíž pochybily, jestliže ve svých rozhodnutích poukazovaly na existenci pravomocného rozhodnutí týkajícího se pozbytí zdravotní způsobilosti žalobce k výkonu služby. Na druhou stranu by bylo možno zdravotní posudek posuzovat pouze jako podklad rozhodnutí o propuštění žalobce, jednalo se o podklad zákonný a zákonem předpokládaný. V rámci svého postupu však zaměnily právní relevanci „pouhého“ podkladu rozhodnutí za správní rozhodnutí, jehož závěry by byly přímo vázány. Další otázkou je posouzení (ne)možnosti změny závěrů vyplývajících z uvedených posudků, kterou se bude soud zabývat níže.

V této souvislosti soud posuzoval další námitku žalobce, zda byli poskytovatelé pracovnělékařských služeb oprávněni v citovaných lékařských posudcích hodnotit otázku (ne)souvislosti služebního úrazu s jeho zdravotní nezpůsobilostí k výkonu služby, pokud příslušná vyhláška uvádění této informace nestanoví.

Dle ust. § 6 odst. 1 vyhlášky č. 393/2006 Sb., o zdravotní způsobilosti platí, že lékařský posudek o zdravotní způsobilosti k výkonu služby vydaný na základě lékařské prohlídky obsahuje vždy údaje uvedené v příloze č. 4.

Dle Přílohy č. 4 citované vyhlášky má lékařský posudek obsahovat osobní a služební údaje posuzované osoby, závěr vyšetření o zdravotní způsobilosti (zdravotně způsobilý pro výkon služby na služebním místě, způsobilý pro výkon služby na služebním místě s omezením, nezpůsobilý pro výkon služby na služebním místě, pozbyl dlouhodobě zdravotní způsobilost pro výkon služby), zdravotní klasifikaci, informaci o omezeních a úlevách pro výkon služby na služebním místě, poučení o možnosti přezkumu lékařského posudku a datum, razítko a podpis posudkového lékaře.

Žalobci lze proto dát v obecné rovině za pravdu, že předmětná vyhláška skutečně výslovně nestanoví povinnost lékaře pracovnělékařské péče uvádět případnou příčinnou souvislost služebního úrazu či nemoci z povolání se závěrem o pozbytí dlouhodobě zdravotní způsobilosti pro výkon služby. Tato povinnost však byla dovozena četnou judikaturou soudů, jmenujme např. rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 11.6.2015, sp.zn. 21 Cdo 2866/2014. Toto rozhodnutí se sice týká pracovního, nikoliv služebního poměru a jeho závěry se vztahují zejména k nutnosti rozlišení výpovědního důvodu dle ust. § 52

písm. e) a f) zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce (dále jen „zákoník práce“), nicméně lze jej analogicky aplikovat i v přezkoumávané věci.

Nejvyšší soud tedy v citovaném rozsudku konstatoval, že: „*Odvolává-li se zaměstnavatel ve výpovědi z pracovního poměru na lékařský posudek [...], pak musí být také v lékařském posudku výslovně uvedeno nebo z něho (alespoň) musí bez pochybností vyplývat, co bylo příčinou zdravotní nezpůsobilosti zaměstnance dále konat dosavadní práci. Jestliže totiž zaměstnavatel ve výpovědi z pracovního poměru musí - má-li být jeho výpověď z pracovního poměru platným právním úkonem - při skutkovém vymezení výpovědního důvodu*

vždy rozlišit, zda důvodem výpovědi je neschopnost zaměstnance konat práci pro pracovní úraz, onemocnění nemocí z povolání nebo pro ohrožení touto nemocí, nebo zda přistupuje k rozvázání pracovního poměru výpovědí, protože zaměstnanec z jiných zdravotních důvodů (pro tzv. obecné onemocnění) pozbyl dlouhodobě způsobilosti konat dále dosavadní práci, je dáno již povahou věci, že, [...] musí rozlišení toho, proč zaměstnanec není schopen dále konat dosavadní práci [rozlišení důvodů výpovědi podle ustanovení § 52 písm. d) a § 52 písm. e) zák. práce], vždy obsahovat lékařský posudek [...]. To platí bez ohledu na skutečnost, že právní úprava náležitostí lékařského posudku (v rozporu se zákonem) s takovým rozlišováním v posudkovém závěru - jak vyplývá z výše uvedeného - neuvažuje.“

Uvedené závěry je možné přiměřeně použít i v případě posouzení nároku na náhradu škody za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě. Jak bude ještě soudem uvedeno dále, na rozdíl od zákoníku práce služební zákon pro účely propuštění ze služebního poměru nerozlišuje mezi pozbytím zdravotní způsobilosti z důvodu pracovního úrazu, onemocnění z povolání či jiných důvodů. Avšak otázka tohoto rozlišení má následně zásadní význam pro náhradu škody. Lze proto uzavřít, že i v případě lékařského posudku vydaného podle zákona o služebním poměru byli poskytovatelé pracovnělékařské péče oprávněni uvést důvody toho, proč dle jejich názoru není žalobce nadále schopen vykonávat dosavadní službu, resp. zda jeho nezpůsobilost měla souvislost s utrpěným služebním úrazem či nikoliv, a to ačkoliv jim právní úprava tuto povinnost nestanoví. Pokud by lékaři tyto závěry neučinili již v rámci řízení o propuštění žalobce (pro nějž sic neměly význam), byl by následně správní orgán I. stupně v řízení o nároku na náhradu škody za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě nucen nechat zpracovat druhý posudek. Zvláště pak za situace, kdy závěry téhož zdravotního posouzení bylo možno použít jak v řízení o propuštění, tak v řízení o náhradě škody. S ohledem na uvedené proto soud vyhodnotil tuto námitku žalobce jako nedůvodnou.

Za zcela zásadní otázkou pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí je však nutno považovat námitku žalobce, že závěry učiněné služebním funkcionářem v řízení o propuštění žalobce ze služebního poměru není možné vztahovat k posuzování jeho nároku na náhradu škody za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě.

Dle ust. § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru platí, že příslušník musí být propuštěn, jestliže podle lékařského posudku poskytovatele pracovnělékařských služeb dlouhodobě pozbyl zdravotní způsobilost k výkonu služby, s výjimkou zdravotních důvodů souvisejících s těhotenstvím.

Dle ust. § 103 odst. 1 zákona o služebním poměru platí, že náhrada škody za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě se poskytuje po dobu trvání služebního poměru nebo v případě, že služební poměr skončil podle § 42 odst. 1 písm. h) v důsledku služebního úrazu nebo nemoci z povolání. Po skončení služebního poměru však náhrada za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě nenáleží, jestliže příslušník není výdělečně činný ani nepobírá invalidní důchod nebo podporu v nezaměstnanosti anebo podporu při rekvalifikaci.

Dle odst. 2 citovaného ustanovení se náhrada za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě příslušníkovi poskytuje ve výši, která se spolu se služebním příjmem nebo jiným výdělkem po služebním úrazu nebo po zjištění nemoci z povolání, popřípadě s invalidním důchodem poskytovaným z téhož důvodu nebo podporou

v nezaměstnanosti anebo podporou při rekvalifikaci rovná průměrnému služebnímu příjmu před vznikem škody.

Dle ust. § 180 odst. 1, 2 zákona o služebním poměru platí, že služební funkcionář je povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Důkazem je vše, co může přispět k zjištění skutkového stavu věci, zejména výpovědi a vyjádření účastníka, svědků a jiných osob, doklady a jiné písemnosti nebo záznamy, odborná vyjádření, znalecké posudky, potvrzení, listiny, protokoly o ohledání a pořízená dokumentace skutkového děje.

Dle ust. § 180 odst. 5 zákona o služebním poměru platí, že vyskytne-li se v řízení otázka, o které již bylo pravomocně rozhodnuto příslušným orgánem, je služební funkcionář rozhodnutím vázán. Jestliže vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, která nepřísluší služebnímu funkcionáři rozhodnout a která dosud nebyla pravomocně vyřešena, služební funkcionář může dát příslušnému orgánu podnět k zahájení řízení o dané otázce nebo si o ní může učinit úsudek. Služební funkcionář si nemůže učinit úsudek o osobním stavu příslušníka a o tom, zda byl spáchán trestný čin a kdo za něj odpovídá. Probíhá-li před příslušným orgánem řízení o předběžné otázce, vyčká služební funkcionář jeho výsledku.

Z citované právní úpravy vyplývá, že pro propuštění příslušníka ze služebního poměru ze zdravotních důvodů podle ust. § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru není rozhodné, zda žalobce dlouhodobě pozbyl zdravotní způsobilost k výkonu služby vzhledem k utrpěnému služebnímu úrazu, nemoci z povolání či z jiných důvodů, jež s výkonem služby nesouvisí. Oproti zákoníku práce totiž zákon o služebním poměru klade na příslušníky bezpečnostních sborů vyšší nároky, než na „běžné“ zaměstnance, a proto důvod zdravotní nezpůsobilosti k práci není pro jeho skončení rozhodný – podstatné je toliko vyřešení otázky, zda příslušník schopen práce je či nikoliv. Relevantnost rozlišení zdravotních příčin nastává až při posuzování nároků příslušníka na náhradu vzniklé újmy – v daném případě nároku na náhradu škody za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě ve smyslu ust. § 103 odst. 1 zákona o služebním poměru, neboť na ten má příslušník v případě propuštění ze služebního poměru nárok toliko tehdy, pokud souviselo se služebním úrazem či nemocí z povolání.

Ze shora uvedeného vyplývá, že ve výroku rozhodnutí o propuštění je nutné uvádět toliko obecný důvod pozbytí zdravotní způsobilosti, není možné činit další závěry. Tak tomu ostatně bylo i v případě výroku rozhodnutí služebního funkcionáře ve věcech služebního poměru ze dne 22.6.2012, jímž byl žalobce ze služebního poměru propuštěn. Až teprve následně v odůvodnění uvedeného rozhodnutí je konstatováno, že zdravotní důvody žalobce nesouvisí s prodělaným služebním úrazem. Soud se sice na rozdíl od žalobce nedomnívá, že by vyslovení tohoto závěru (který nadto byl podložen zdravotním posudkem) bylo možné považovat za pochybení služebního funkcionáře, konstatuje však, že nevyvolávalo právní účinky ve vztahu k dalším náhradám za služební úraz.

Podstatná okolnost, že příčina zdravotních problémů žalobce byla vyslovena toliko v odůvodnění rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, nikoliv přímo ve výroku rozhodnutí, se totiž následně promítá i do žalovanou odkazované vázanosti správního orgánu tímto rozhodnutím v rámci řízení o náhradě škody za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě. Obecně totiž lze souhlasit s žalovanou, že byla rozhodnutím

o propuštění vázána – avšak toliko v rozsahu učiněného závěru o tom, že žalobce je nadále zdravotně nezpůsobilý k dalšímu výkonu služby. Z citovaného ust. § 180 odst. 5 zákona o služebním poměru však není možné dovozovat, že by se vázanost rozhodnutí vztahovala i na jeho odůvodnění – takováto úvaha by byla zcela v rozporu se smyslem prejudiciálních otázek. Nadto lze toliko znovu zdůraznit, že služební funkcionář byl v řízení o propuštění žalobce toliko oprávněn vyslovit, že dochází k rozvázání služebního poměru pro ztrátu zdravotní způsobilosti, nikoliv již však, co tuto nezpůsobilost vyvolalo. Uvedenou otázku pak měl v nyní přezkoumávaném řízení řešit až správní orgán I. stupně, neboť na rozdíl od propuštění se jedná o významnou okolnost, jež má vliv na případné přiznání náhrady škody.

Správní orgán I. stupně, potažmo následně žalovaná, však zcela na tuto svou úlohu rezignovaly a toliko dovodily, že jsou vázány pravomocným „rozhodnutím“ pracovnělékařské péče a rozhodnutím o propuštění žalobce, přičemž nejsou oprávněny tato rozhodnutí přezkoumávat. K této argumentaci lze uvést, že by se jednalo o náležitou úvahu, pokud by vázanost rozhodnutím o propuštění vyslovily toliko co do pozbytí zdravotní způsobilosti žalobce. Stejně tak by bylo možné jejich postup považovat za správný, jestliže by své rozhodnutí o zamítnutí návrhu žalobce na přiznání náhrady škody za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě odůvodnily závěry pracovnělékařského posudku, z něhož by jako z podkladu rozhodnutí vycházely. V takovém případě by se ale rovněž v odůvodnění musely vypořádat s žalobcem opakovaně namítaným a předkládaným revizním posudkem Děkanátu Lékařské fakulty Univerzity Palackého v Olomouci ze dne 31.7.2012. Tento posudek – dospěl-li by správní orgán I. stupně k závěru, že obsahuje veškeré zákonem stanovené náležitosti – bylo totiž nutno hodnotit se stejnou relevancí, jako posudek Lékařské komise zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra, Oblastního zdravotnického zařízení Ústí nad Labem ze dne 19.1.2012, potažmo posudek správního orgánu, který jej přezkoumával. Správní orgán I. stupně by se pak následně musel v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádat i s tím, proč závěry revizního posudku předložené žalobcem nepovažuje za souladné se zjištěným skutkovým stavem. To však ani prvostupňový orgán, ani žalovaná v napadeném rozhodnutí neučinily, když v rozporu s ust. § 180 odst. 1, 2 zákona o služebním poměru odmítly provést žalobcem navržené důkazy s ohledem na nesprávný výklad ust. § 180 odst. 5 ve vztahu k ust. § 42 odst. 1 písm. h) a ust. § 103 odst. 1 zákona o služebním poměru. Soud proto uvedený žalobní bod vyhodnotil jako důvodný.

S ohledem na uvedenou skutečnost již soud nevyhověl žádosti žalobce na doplnění dokazování revizním znaleckým posudkem, jenž by měl zdravotní stav žalobce v souvislosti se služebním úrazem opětovně přezkoumat, neboť se za dané situace jevil nadbytečným. Jak již bylo řečeno, úkolem žalované bylo vypořádat se i se zcela opačnými závěry vyplývajícími ze zdravotního posudku předloženého žalobcem, což neučinila. Bez provedení tohoto úkonu však není možné oba dotčené posudky revizi podrobit. Spolu s tím proto soud ani nečinil žádné závěry z listin předložených žalobcem, jež mají prokazovat rozdílnost jeho zdravotního stavu před a po prodělání služebního úrazu, když i s tímto rozporem se bude muset žalovaná zabývat v dalším řízení po zrušení napadeného rozhodnutí.

V této souvislosti soud podrobněji nehodnotil relevantnost další žalobcem uplatněné námitky spočívající v tom, že lékařský posudek užitý správním orgánem I. stupně v rozhodování nebyla oprávněna vydat lékařská komise jako toliko poradní orgán příslušných lékařů rezortního zdravotnického zařízení, neboť tato skutečnost nemá pro posouzení věci zásadní vliv. Pakliže však uvedenou námitku žalobce uplatní v rámci řízení po zrušení

napadeného rozhodnutí, bude se s ní opět žalovaná povinna v odůvodnění nového rozhodnutí vypořádat.

Ze shora uvedeného vyplývá, že se žalovaná dopustila nezákonnosti aprobeváním mylného závěru správního orgánu I. stupně spočívajícího v nesprávném výkladu zákona o služebním poměru, když oba tyto orgány považovaly posudek pracovnělékařské péče vypracovaný pro účely řízení o propuštění žalobce ze služebního poměru dle ust. § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru za pravomocné rozhodnutí, jímž jsou ve smyslu ust. § 180 odst. 5 zákona o služebním poměru vázány i v řízení o přiznání náhrady škody za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě dle ust. § 103 odst. 1 zákona o služebním poměru, a to přesto, že jej měly vyhodnotit toliko jako podklad rozhodnutí. V důsledku toho pak současně postihly správní řízení i vadou spočívající v neprovedení žalobcem navrhovaných důkazů a jejich rozhodnutí jsou proto nezákonná. Vzhledem k tomu soud napadené rozhodnutí žalované i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil podle ust. § 78 odst. 1 a 3 s.ř.s. a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Dle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. je žalovaná vázána právním názorem vysloveným shora, v dalším řízení po zrušení rozhodnutí se tudíž bude muset zejména vypořádat s námitkami žalobce vyplývajících z jím předkládaného revizního lékařského posudku a tento posudek zhodnotit z hlediska skutkové relevance.

Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, a soud proto podle ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalované povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení v celkové výši 21.366,60 Kč, která se skládá z částky 3.000,- Kč za zaplacený soudní poplatek za podání žaloby, z částky 12.400,- Kč za 4 úkony právní služby po 3.100,- Kč poskytnuté žalobci jeho zástupcem JUDr. Josefem Kopřivou (převzetí věci, podání žaloby, replika k vyjádření žalované, účast na jednání před soudem dne 23.5.2016) podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „a.t.“), z částky 1.200,- Kč za s tím související 4 náhrady hotových výdajů po 300,- Kč dle ust. § 13 odst. 3 a.t., částka ve výši 600,- Kč jako náhrada za promeškaný čas v rozsahu 6 započatých půlhodin podle ust. § 14 odst. 1 písm. a) a.t. za cestu k soudu z místa sídla zástupce žalobce a zpět k jednání před soudem dne 23.5.2016, dále z cestovného osobním automobilem tovární značky Mazda 6 GH, r.z.: 4AV 4592 za cestu k soudu z místa sídla zástupce žalobce a zpět k jednání před soudem dne 23.5.2016 v délce 178 km ve výši 979,- Kč (spotřeba 5,77 litrů motorové nafty na 100 km) a částky 3.187,60 Kč odpovídající 21% DPH z výše uvedených částek mimo soudního poplatku.

Naopak soud žalobci nepřiznal náhradu nákladů předcházejícího řízení před správními orgány v částce 3.146,- Kč vyčíslené jeho právním zástupcem, neboť dle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. soud úspěšnému účastníku jednání v soudním řízení správním přizná toliko právo na náhradu odůvodněných nákladů vynaložených v tomto řízení, nikoliv v řízení správním. Rovněž tak soud žalobci nepřiznal náhradu nákladů za úkon „*doplnění žaloby ze dne 17.5.2016*“ a s tím související náhradu hotových výdajů, když se v daném případě z jeho strany jednalo pouze o předložení dalších důkazů k tvrzením obsaženým v žalobě, nikoliv úkon písemného podání nebo návrhu ve věci samé ve smyslu ust. § 11 odst. 1 písm. d) a.t.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 23. května 2016

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová